

Nemzeti küldetés

Az Európai Unió mostani válsága felveti a nemzetállamok, egyesült államok kérdést. A válság előre látható volt, hisz már az ezredforduló körül felvetődtek megoldhatatlannak látszó kérdések. Államok egyesítése, közös politikai, szövetségi, egységes állami léte több úton valósítható meg. Az Európai Unió jelen formájában uniója immár több mint húsz államnak. Alapelve a kollektív, azaz közösségi szemlélet alapján megvalósult együtt élés. A történelemben, helyesebben a közelmúltban ilyen forma kettő volt. Az egyik a neve alapján is hasonló a valamikori Szovjetunió, a másik pedig Jugo- szlávia. Mindkettő kommunista alapon a nemzeti elvet megtagadva létezett, ám a közös cél, közös uralkodási forma, azaz állam-igazgatás, berendezkedés nem gátolta meg szétbomlásukat. Míg a szovjet állam teljesen különböző nemzetek országaira bomlott szét, de békésen, addig Jugoszlávia a rokon népek állama, szörnyű háborúkkal és népirtással ért véget. Világos tehát, hogy a nemzetállamokat ezen a módon csak erőszakkal lehet közös államalakulatban tartani. Az Európai Uniót ugyanez a sors várja. Erre eleve el van, el volt rendelve, hiszen szerkezetében, szellemében végzetesen hasonló az egykori Szovjetunióhoz. Erről már 2002-ben több tanulmányt írtam. Csak remélni lehet, hogy lényegi katonai konfliktus nélkül - erre talán a NATO léte garanciát nyújt - felbomlása inkább a szovjet modellt követi, mint a dél szlávot, azaz békésen zajlik le.

A másik út az Európai Egyesült Államok útja, ami az amerikai modellt követné. Erre most folyik komoly kísérlet. Nem a kollektív, kommunista szemlélet alapján történne, hanem vezérelve a liberális gondolat, ami Amerikában a jelenlegi államokat megalkotta. Fontos előjáróban megjegyezni, hogy nemcsak az északi Amerikai Egyesült Államok létezik, hanem van Mexikói Egyesült Államok, valamint Brazíliai Egyesült Államok is. Valamennyi gyarmati létből szabadult, kisebb államokból alakult szövetség. A felszabadító harcokat szabadkőműves vezetőkkel vívták meg, lényegében a trón és oltár ellenében. A gyarmattartók ugyanis mind királyságok voltak, s a kialakult államok ettől a múlttól szabadulni akartak, jóllehet átmenetileg Brazília császárság, Mexikó királyság is volt. Ez azonban csak rövid ideig tartott. Mindegyik elnöki vezetés alatti köztársaságá lett. Történetük persze különböző. Az USA ugyan közbülső polgárháború után, de folyamatos bővüléssel és növekedéssel lett naggyá. Ellenben mind Mexikóban, mind Brazíliában voltak katonai puccsok, kisebb forradalmak, ám a végeredmény hasonló a gazdasági és hadi képességek különbsége ellenére.

Jelenleg az Európai Unió ezt a végeredményt szeretné elérni, más szavakkal Egyesült Államokká akarna átalakulni. A kísérlet meglehetősen reménytelen.

Itt nem felszabadult gyarmatok állnának össze azonos nyelvvel és kultúrával. Terjeszkedésük nem indiánok legyőzésével, vagy kiirtásával történne. Itt kialakult ősi hagyományokkal rendelkező népek élnek, nyelvük és műveltségük eltérő. Igaz ugyan, hogy kultúrájuk alapja közös, azaz a kereszténység és az antik világ öröksége, de ez egyesült államokká lenni kevés. A kérdést még nehezebbé teszi, hogy a mai szovjet modellt követő állapotban a közös gyökerek legfontosabb részét, a keresztény hagyományt az unió vezetősége nem ismeri el, megtagadja. Igaz, most más vallás és kultúra segítségével teljesen le akarja rombolni a még élő hagyományokat, s valami az új világban élő keveredést szeretne.

Ez a törekvés értetheti meg velünk a pillanatnyi főképp muszlim bevándorlás igazi okát. Az Európai Uniót jelenleg bizonyos körök át szeretnék alakítani. Pontosan tudják, hogy a mostani nemzetállamok ellen nem fog sikerülni. Ha azonban bevándorlók révén sikerül az amerikaihoz hasonlóan nép keveréket létrehozni, akkor az Európai Egyesült Államok megvalósulhat. Ez talán megoldhatná a nyelv kérdését is. A mostani „menekültek”, akik lényegében hódítók, megszállók egyáltalán nem akarnak tudni a gazda állam nyelvéről, vagy kultúrájáról. Már ma is külön negyedek, régiók alakultak ki, ahol saját törvényeik, szokásaik szerint élnek. Oda sokszor még a rendőrség sem mer bemenni. Menekültnek csak az nevezhető, akit üldöznek. A mostani jövevények elenyésző kisebbsége menekült a szó szoros értelmében. Többségük gazdasági bevándorló, de tényleges munkaerőnek nem tekinthető, azaz valószínűtlen, hogy „vendégmunkás” legyen belőle. Nem akarja a törvényes utat járni, feltehetően dolgozni sem akar. Személyi kiléte, sőt állampolgársága nem állapítható meg. Ugyanakkor az útra valakiktől pénzt kap. A finanszírozó ismeretlen, de a bejövétel megszervezéséhez segítséget ad. Ellátják az érintetteket információkkal az út közben fekvő országok törvényeiről, a szükséges kibúvókról, gyenge pontokról. Ez szervezett, hiszen a tájékoztató könyveket ki kell adni, el kell juttatni az érintettekhez. Pénzük van, hogy megfizethessék a belőlük élőket. Embercsempészek tömege él a bevándorolni akarókból, bűnözők csapnak le rájuk, s használják őket drog és egyéb csempészésére. Virágzik a szerv kereskedelem, jó talaja van a terrorizmusnak is. Mindezek melléktermékek, de nem elhanyagolhatóak. Az egész háttérhatalom, a szabadkőműves világ érdeke, hogy az európai nemzetállamokat felforgassák, lakosságát vegyessé, identitás nélkülivé tegyék. A nemzetállamokból álló Európa a világhatalomra törekvő háttérhatalomnak – az Amerikai Egyesült Államok ennek első számú eszköze – útjában áll.

A harmadik mód egységes állam létrehozására a keresztény út. Ez nem alapzik sem liberalizmuson, sem kommunizmuson. Az egyedit és a közösségit jól tudja ötvözni, egységet képez a sokféleségben. Valamikor a Római Birodalom működött ilyen alapelvvel, majd a keresztény középkor államai. Egészen kiváló példája volt a Szent István alapította magyar állam. Sajátos fejlődésen ment át, s ez a pálya egész a huszadik század közepéig fennmaradt. A többi európai országban a haladás iránya más volt, így természetesen az eredmény más társadalom, más nemzet. Egész a középkor végéig együtt menetelt az angol nép és ország a magyar királysággal, de Morus Tamás halálával, helyesebben kivégzésével megváltozott az irány. Anglia egyre liberálisabb lett, jóllehet a történelmi

alkotmány nem változott kartálissá – azaz írottá. Magyarország azonban ebből a szempontból nem változott, alkotmánya sem.

Az állam szerkezetét elsősorban – feltételezve, hogy függetlenekekről van szó – a benne lakó nép határozza meg. Az állami szerepre rendelt, azt megvalósító nép a nemzet. A nemzet fogalma későn alakult ki Európában. Igaz, hogy már a latin (ilyenkor a középkori latinra vagy a katolikus Egyházban használt latinra gondolunk) is különbséget tett a gens és populus szavak között, de a gens még nem teljesen ugyanazt jelentette, amit később a francia felvilágosodás és forradalom után. A ma Európában uralkodó nemzet fogalom, s a vele összeforrt nemzetállam egyben nyelv-nemzetet jelent. Így a véres események és az utána következő államigazgatás mindent megtett, hogy az állam nyelvét kizárólagossá tegye. Franciaországban, ahol a megrendezett „nagy francia forradalom” győzött, nagyon hamar egyeduralkodóvá vált a francia nyelv is. Az addig ugyancsak beszélt provanszál, burgundi, szavojai, stb. lényegében eltűntek, ma már csak elvétve, véletlenül használják őket. Az elzászi, baszk, katalán, olasz, jóllehet szomszédos államokban még többségiek, illetve hivatalos nyelvek, de itt (azaz Franciaországban) egyre jobban visszaszorúlnak. A helyzet nagyjából ugyanez az Egyesült Királyságban, ahol az ír, skót, welszi nyelv veszett ki csaknem egészen.

A XIX. század elejétől az egyes népek saját állam megeremtésére törekedtek, s ha ezt elérték, akkor hihetetlen nyelvi türelmetlenségről tettek tanúbizonyságot. A legszörnyűbb példa erre Románia. A román királyság csak a XIX. század jócskán második felében alakult meg. Az első világháborúig nemzetiségeit, azaz a velük lakó kisebb népeket részben sikerült elrománosítani, illetve a különböző oláh etnikumokat egymáshoz idomítani. Majd az első világháború utáni „Nagy Románia” jóllehet erősen nemzetiségi ország volt, minden erejével nekifogott az erőszakos románosításnak. Megszegte a háború utáni kisebbségi szerződést. A második világháború után folytatta, ha lehet még erőteljesebben sovinizta politikáját. Ebben a kommunizmusban uralkodó internacionalizmus, bár hangoztatta, egyáltalán nem akadályozta. Ma szabadulva a kommunizmus rendszerétől, de nem maguktól a kommunistáktól, tovább folytatja a maga sovinizta – mindig ez volt a lényege – útját.

A nyelvemzetek alkotta nemzeti államok ma a lehetséges egyesülés komoly gátjai. Az uniós törekvés ezek meghaladására egyelőre nem halad előre, nem sikerül. A nagyobb államok önkénye, még hatalmukkal visszaélve, sem képes a vágyott cél elérésére. A szabadkőművesek teremtette nacionalizmus, egyes esetekben sovinizmus most út vissza. Ma akadály a általuk elképzelt világ államnak. Európa tehát így nem fogja az egyesülés útját járni, hanem válságból válságba botorkál. Erőszakos eszközök – erre sajnos van hajlam – legyenek azok gazdaságiak, politikaiak, használata gátolni fogja a haladást, sőt esetleg viszonylag hamar, felbomlását okozza.

A magyar nemzetfogalom teljesen más. A Szentkorona-tan rendkívül hasonlós a keresztény, bibliából ismert Krisztus titokzatos teste tanításhoz. A Szentkorona fője a király, fejedelem, esetleg kormányzó, tagjai pedig a nép. Együtt alkotják a Szentkorona teljes testét. Krisztus titokzatos testének fője maga Krisztus, tagjai mi vagyunk valamennyien, s együtt pedig alkotjuk Krisztus teljes

titokzatos testét. Így nyilvánvaló, hogy a közéletre rendelt tagok és fő együtt adják a teljes testet, ami más szavakkal a nemzet, a Szentkorona. Ez a felfogás kezdve István királytól, most nem mennék hátrább időben Álmosig, vagy még régebbre Attiláig, egészen a XX. század közepéig élt és fejlődött. Mélyen keresztény és sajátosan magyar. A Szentkorona pedig a fölajánlása óta Máriához, a Boldogasszonyhoz kötődik, aki, azóta égi és földi!, valóságos királynőnk. Mellesleg már a magyar neve is ezt jelenti. Asszony = Űrnő, Királynő. Tudjuk, hogy ezt a megnevezést őseink már évezredek előtt használták. Visszatérve a tanhoz, meg kell még jegyeznem, hogy Mária királynósága örök, s mert égi is, itt a földön hatálytalaníthatatlan.

Magyarország ideiglenes államformája lehet köztársaság, de lényegében mindig királyság marad, hisz királynője van. Most nem célozom jogi fogalmakat magyarázni, csak annyit jegyeznék meg, hogy az örök törvények szerint a mai alak nem legitim, csak legális. Egyébként legitim csak a természetjog, ami minden esetben megegyezik az isteni joggal, alapján lehetne.

A magyar nemzetfogalom, azaz a Szentkorona tagság nem kötődik nyelvhez, bár a királyság története során a leghosszabb ideig latin volt a közigazgatás. A magyar nemzet tagja volt mindenki, aki a Szentkorona tagja vagy feje volt. Nemzetisége, nyelve, vallása lehetett különböző, az összekötő mindenkor a Szentkorona. A tagság köre a történelem folyamán egyre bővebb lett, hisz maga a tan jog-bővítő és sohasem szűkítő. A szűkítéseket, jog és szabadság csökkentését a történelmi alkotmány rugalmas változása, a törvények megváltoztatása mindig megszüntette. Az 1848-as áprilisi törvények minden országlakót szentkorona-tagnak nyilvánítottak. Más szavakkal, azóta minden magyar egyben nemes is. Ugyanakkor minden itt élő a magyar nemzet tagja lett.

Ez a nemzetfogalom tehát lényegesen eltér a ma általánosan elfogadottól. Nem törekszik, nem törekedhet lényegéből következően, nyelvi beolvasztásra, elnyomásra. Földrajzi egységhez kötődik, ami a Kárpát-medence. A földrajzi egység egyben azt jelenti, hogy a természet, azaz az Isten törvényét fogadja el, tartja tiszteletben. Így aztán kizárja a gyarmatosítást, hódítást mivel más földrajzi egységeket nem olvaszt be. Ha azok együtt élnek a magyarokkal, akkor ők a Szentkorona másik országává válnak. A történelem során a legtávolabbi Horvátországgal éltünk ilyen kapcsolatban. Hosszabb rövidebb ideig ez történt Dalmáciával, Boszniával, Haliccsal, Moldvával, stb.

A Szentkorona másik országában élni nem jelentette, hogy az ottaniak a magyar nemzet tagjai, Magyarország része, hanem a Szentkoronához tartoznak a magyarhoz hasonló módon, de külön országban (Szentkorona országa ez is). Így természetesen külön törvényeik is voltak a magyar mellett. Ezek a különbségek megnyilvánultak a közigazgatásban, nyelvben – természetesen csak a közös latin megszünte után – politikában, műveltségben.

Ez a nemzetfogalom természetesen kizárja bármely nép felsőbbrendűségi érzetét, tudatát. Az elfogadást és türelmet alapértéknek tekintti, ugyanakkor ebben sem esik túlzásba. Saját létét, értékét szem előtt tartja, s ebben nem alkuszik. A magyar történelem egész folyama ennek tanúbizonysága. Valami hihetetlen mélységből tör elő időnként. A spanyol számára a becsület (onor) vezető

eszme, ami az egész nép jellemére rányomja bélyegét. Megvan a magyarban is. Egy kézfogas a vásárban többet ér, mint sok – sok oldalas szerződés. Az iparost, a gulyást, kanászt, de főleg a csikóst jellemzi, hogy nem csap be, mert az általa adott érték, áru őt jellemzi, őt minősíti. Ez az én munkám, én ökröm, én disznóm, én lovam! A pénznek csak addig van jelentősége, amíg elköltik, amíg kapni lehet érte valamit, nincs tehát központi jelentősége.

Látszólag jogi felfogás uralja. Kétségtelen, hogy történelme rákényszerítette jogainak védelmére, ezért azokat ismernie kellett. Igazságát ezek segítségével védhette meg. Ha igaz a latin mondás, hogy „extra Hungariam non est vita, si est, non est ita”, azaz Magyarországon kívül nincs élet, ha van, az nem ilyen, akkor állandóan védekezésre kényszerül. Védekeznie kell, mert mások nem így élik meg, nem így gondolják. Keresztény lelke nem értheti meg a pogány nyugatot vagy keletet, mert ő ettől már különbözik, jóllehet mindkettőből van benne. Jogi és igazság érzetét azonban kifejlesztette ez a folyamatos küzdelem. Kialakult mélyen keresztény államelmélete, fennebb ezt röviden jellemeztük, erős tartást biztosított neki. Nem adta meg magát, a végsőig kitartott. Míg más népek feladták, ő a reménytelen, kilátástalan helyzetben is magasra emelte a zászlót. A példák sora mutatja ezt. Tatár – rövid idejű, török – ez hosszú, küzdelem, Rákóczi és 1848 -49-es, majd 1956-os szabadságharc. Ha a jog nem elegendő, akkor jöjjön a fegyver, a harc. Ez utóbbi többnyire vereséget hoz, mert aránytalan, mert reménytelen, de hosszú távon megdicsőít, s végül az igazság győzni fog. Szabadságharcaink rendre elbuktak, de jogi küzdelmeink, amelyeket a Szentkorona nevében és segítségével vívtunk mind győztek. Megjegyzendő azonban, hogy a jog és az idő segítségével, később ugyan, de a véres harcok is meghozták eredményüket. (Például a szatmári béke, 1867-es kiegyezés, 1989–90-es változások).

Ez a rendíthetetlen hit kötődik a mélységes vallásos hithez, küldetéstudathoz. Hisz abban, hogy Mária népe, s ez kötelességet jelent. Azt pedig teljesíteni kell. Nem állíthatom, hogy mindig tudatosan történik, sőt többnyire nem, mégis hat. A Gondviselés a külső körülményekkel úgy vezet, olyan helyzetekbe hozza, ahol nincs más választás, vállalni kell a sorsot, a nehéz, olykor szörnyű sorsot. A kereszténység tehát még akkor is benne van, ha nem tudja, vagy tán nem is akarja.

A barokk szemlélet meglehetősen pontosan jelzi mindazt, amit az eddigiekben ki szerettünk volna fejezni. Szekfű: „A magyar ugyan, mint minden más nép, egyhangú határozattal átadta a kormányhatalmat királyának, de ezzel szabadságáról nem mondott le, mert nem szereti, ha őt erőszakkal igazgatják. Ezt tudták a királyok is, mikor mintegy tacito pacto, hallgatólagos megegyezéssel részt adtak a négy rendnek az ország kormányzásában. Így alakul ki a keresztény Európa régi természetjogi felfogásának e rendi színezetű változata...” „Az egész elmélet, vallásos kapcsolatai következtében rendkívül alkalmas arra, hogy nemzeti és magyar állami kérdésekben annak, aki magáévá tette, öntudatot, biztonságot, a jövőt illetőleg feltétlen hitet és reményt kölcsönözzön.” Ez a szemlélet a koronához kötődően hasonlóan kezdett kialakulni Angliában, ám ott megszakadt Morus Tamás halálát, kivégzését követően, s az ország liberális útra tért,

jóllehet a történelmi alkotmányt, s a királyságot – államformaként – mindvégig megtartotta.

Magyarországon azonban a nemzet alapvetően demokratikus, valóban demokratikus utat járt. A fő nem ragadhatta el a Szentkorona teljességét illető jogokat, szabadságot. Abszolút monarchia lehetetlen volt. A diktatúra bármilyen formája alkotmány-ellenes, a népnek joga van ellent mondani, ellenállni, sőt adandó alkalommal akár fegyveresen is. Természetesen fordítva is igaz az állítás. A népfenség elve – a francia felvilágosodáshoz, forradalomhoz kötődik – itt nem lehetett érvényes. Ha bárki bármikor alkalmazta, nem járt törvényes, magyar szóhasználat szerint alkotmányos, úton. A birtok gyökerének ugyancsak a Szentkoronát, azaz a nemzet teljességét tartották. Így sajátosan magyar, harmadik út keletkezett, amire az 1956-os szabadságharc mutatott rá teljességében, amikor sem a kapitalista, sem a szocialista változatot nem kívánta.

Ez a felfogás, ez a nemzetfogalom alkalmas egyedül Európa megmentésére. Láttuk a tanulmány kezdeti részében, hogy sem az uniós – kommunisztikus (közösségi), sem az egyesült állami – liberális (egyedies) forma nem biztosíthatja az egységet. Arra pedig szükség van, hisz a nélkül az egész kontinens perifériára szorul, lemarad a további fejlődésben. Korunkra földrajzilag megváltozott a világ központi súlya. A második világháborút követően az Atlanti óceán két oldaláról áttevődött a súlypont a Csendes óceán partjaira. Hiába a közel félmilliárdos lakos-szám, az összesített igen magas nemzeti jövedelem, értékük a szélső fekvés, a központtól távol eső hely miatt a versenyképesség jelentősen lecsökken. A belső szét-repítő erő miatt ezek az értékek nem érvényesülnek, s így sem a gazdasági erő, sem a kulturális, sem a politikai, sem a katonai a szétforgácso-lódás miatt nem segíthet. Egységes állam-szövetségre tehát szükség van. Mi legyen, mi lehet ennek az alapja?

Döbbenetes, a mai embernek felfoghatatlan, de egyetlen válasz marad a keresztény állam. Ennek legtökéletesebb példája a Szent Korona állama, s az annak megfelelő nemzetfogalom. Ebben a nemzetek megtarthatják sajátosságukat, nyelvüket, nem válnak egymás ellenségeivé. Egység jöhet létre a sokféleségben. Nem lesz idegen a múltjuk, közösek a gyökereik. Szétválasztás helyett összeköti őket. Fejlődése (történelmi alkotmány) kikerüli a felvilágosodás (első-tétedés!) csapdáját. Miután szerves fejlődés eredménye, nem szakadt el a valóságtól.

Ma a látszat ellenére Európában, de ugyanígy szinte az egész világon látszat világ, látszat valóság van. A hírközlő eszközök hirdetik hátsó parancsra mit kell igaznak vagy hamisnak tartani, s mindez független az igazságtól. Ugyanígy hátrózzák meg a magasztalt ideálokat, emberi cselekvésmódot. Ha elfogadod, élhetsz és érvényesülhetsz, ha nem, véged. Bizonyos mértékben ez már száz éve is igaz volt, akkor írta Bangha Béla: „Mint valami gúny hat utólag az a szinte gyermekies félelem és megjuhászodottság, mellyel számos vezető emberünk az utóbbi évek során pl. a demokráciáról, a szociáldemokráciáról, a zsidókérdésről stb. nyilatkozott: egyik sem meri nevén nevezni a gyermeket.” „A nemzetközi szabadkőművességről, a nagytőke szerepéről a háború felidézésében nem mondtak, nem írtak egyetlen sort...’nem vagyok antiszemita’ – ez volt a krédójuk...

a dolog velejére nem volt szabad ráérinteni.” „Kerülték, mint a bélpoklost, azt a néhány, elszánt, neki keseredett magyart, aki nem engedett kendőt kötni a szemére, s aki ki merte mondani, ami a lelkén feküdt.” „A bankokrácia mindenhatóvá fejlődése útján, olyféleképp, ahogy ma Franciaországban, s az Egyesült Államokban – a pszeudodemokrácia e két klasszikus hazájában – a plutokrácia az egyetlen valódi politikai és társadalmi hatalom, melynek a köztársaság az ő elnökével, parlamentjével, általános választójogával csak statisztája és kifelé kiállított strohmanja.” A mai helyzetet jellemző sorokban szinte változtatás nélkül korunk bajainak tökéletes leletét láthatjuk. A rohamos fejlődés sajtó helyett ma teljes média (hírközlés) mindössze ennyi. A háttérhatalom kifejezést még nem használja ugyan, de ugyanarról szól, végül ez mondható el a demokráciáról, a politikai korrektségről. Nem tehetem meg, hogy ezen a ponton, mielőtt Banghának búcsút mondanánk, ne idézzem a rólunk szóló legfontosabb mondatát: „Sorsunk előre meg volt pecsételve: bennünket a nemzetközi szabadkőművesség és plutokrácia az enyészetnek – európai gyarmatnak – szánt.”

Az elmondottakat összefoglalva világos, hogy a magyar nemzetfogalomból és államelméletből jöhet a megoldás az eredeti, kezdeti kérdésre. A magyar „birodalom” országai, lényegében a Szentkorona országai, képesek az együtt élésre, közös munkára. Ahogy Horvátország a Szentkorona másik országaként több mint nyolcszáz éven át Magyarországgal együtt élt, úgy sok más ország is képes lehet. Semmi sem akadályozza meg Európát abban, hogy országai a Szentkorona államai legyenek. Ebben az esetben természetesen nem Európai Egyesült Államokról lesz majd szó, hanem a Szentkorona Európai Államairól.

A közös jog, a valódi egymás mellé – nem alá és fölé – rendelés az igazi demokrácia alapja. Ez nem lehet a mai pszeudodemokrácia, ami a háttér erőszakos uralmának álarca. A pénzügyi kényszerítés ugyanolyan kényszerítés, mint a fegyveres, s az eredmény, ami belőle születik, zsarnokság. A kamat- rabszolgaság nem különbözik a valamikori valóditól, jóllehet nem annak látszik. A múlt, s a szellemi örökség szerepe jóval nagyobb, mint azt ma gondolnánk. A keresztény európaiságból következett még a mai áldemokrácia is. Csak a kereszténység által felvetett eszmék gondolatok folyománya a mostani szabadságfelfogás, jóllehet ennek szélsőséges túlzása a szembefordulás magával a kiinduló, Istentől kapott szabadsággal. A „szabadság korlátok nélkül örültség és a legszörnyűbb zsarnokság.”

A Szentkorona tagság, a földrajzi – isteni vagy természeti – törvények szabta keretek mentén épülhet fel a földrész egysége. Rövid ideig létezett is ilyen államszövetség Európa szívében, de ennek szétrombolása azon körök működésének eredménye, akik ma egyesült államokat akarnak minden ellenállási lehetőség nélkül. Az előbbi, a keresztény alapon álló – természetesen nem hibák nélküli, s ezek révén könnyen megdönthető – kezdeményezést, melynek történelmi távlatban csak rövid ideje maradt a bizonyításra, szét kellett rombolni, hogy belőle a korlátlan egyeduradalom és a zsarnokság jövődő birodalma kiépülhessen. Nem véletlen, hogy most egyesült erővel rontanak a Visegrádi négyekre, hisz úgy tűnik, a valamikori történelmi tapasztalat halvány emléke önvédelmi ösztönt jelent a mai globalizációs törekvések, az egységes, kezdetben európai, de később világállam ellen.

A maradék kereszténység még alig látható töredékében is őrző, védelmező erőt jelent a gonoszság, a mohó önzés, a Mammon ellen. A mindent, csaknem mindent, haderőt, gazdaságot, pénzt, fegyvert, hírközlést kezében tartó háttér ma már külsőleg is egyetlen, világos hatalmat, s azt kifejező egységes államot akar. Most az első lépés az Európai Egyesült Államok, majd utána jön még a többi, hogy a Jelenések könyvének megjövendölt birodalmaiból létre jöhessen majd az Antikrisztus, a fenevad állama. Ennek útjában állt mindig Magyarország, a magyar nemzeti eszme, a Szentkorona országa. Más konferencia foglalkozik ugyan vele, de ezért jött Trianon, hogy ezt az ellenállást véglegesen letörhesse. Látszólag sikerült, ám még a maradék is veszélyes, mert belőle feltámadás, újjászületés következhet. Ebben a kozmikus távlatban érthetjük meg a magyar küldetés fontosságát, a magyar nemzettudat igazi jelentőségét. Csak így érzékelhető a történelmünkben állandóan jelenlévő küzdelem a sötét háttérerők ellen.

Jelképes Európa vonatkozásában, hogy az Unió zászlaja a Szűzanya kék színe, s a csillagai. A Jelenések könyvében az Asszony – nagy jel az égen – tizenkét csillagból álló koronát visel. A zászlón a tizenkét csillag nem tizenkét államot jelent, ahogy azt sokan gondolnák az Amerikai Egyesült Államok lobogója alapján, hanem a Szűzanya koronáját. Az eredetileg betlehemi csillagokat később ötágúakra cserélték, ami a gonosz megtestesítője színétől függetlenül. Hiszen zöld a prófétáé, aki a világ meghódítására készül – most épp Európa van soron. Vörös a kommunizmusé, ami még él, nem halt meg, bár pillanatnyilag háttérbe szorult. Az ezüst és arany a mammoné, még akkor is, ha az egyik az Európai, a másik az Amerikai Egyesült Államok zászlaját vagy fegyvereit jelzi. Európa tehát úton van Mária földrészéből a sötét háttérévé lenni. Megmenteni, visszavezetni eredeti küldetéséhez csak Mária országa lenne képes igazi küldetésével, nemzeteszmejével, államelméletével, alkotmányával.

Nekünk, magyaroknak tehát nemcsak a magunk érdekéből, hanem Európáért és az egész világért kötelességünk minél előbb visszatérni Szentkoronánk alá. Helyre kell állítanunk történelmi alkotmányunk jogfolytonosságát. Újra fel kell emelnünk a máriás országzászlót, amit a mohácsi ütközetben elveszítettünk. Adja Isten, hogy legyen ehhez erőnk és akaratumk. Segítsen bennünket, hogy ez a kongresszus igazi kiindulás lehessen.